Stockholm

Monodramă

Motto: E greu să urăști pe cineva odată ce-l înțelegi. ”- Lucy Christopher

Personaje: Gabriela – îşi spune Gabi, G*ă*biţa.

27 de ani, nu foarte înaltă, blondă, păr mediu, cu un chip senin, plinuţă, simpatică, îşi ascunde bine tristeţea.

In piesă mai apare, episodic, şi “bunicul” – ca amintire a Gabrielei, simbol al *schimbării.*

Heblu. Pentru scurt timp, pe fundal se aude Gnosienne no 1, Erik Satie.

Se aprinde lumina. În scenă, un scaun. În faţa scaunului, la o distanţă de circa 1,5- 2 m, o măsuţă joasă. Gabi sta în genunchi lângă măsuţă încercând să fixeze o cameră video mică (poate fi şi un telefon mobil).

Fixează camera şi se întoarce pe scaun. E îmbrăcată în lenjerie intimă, chilot şi sutien de culoarea pielii, poarta şosete fine cu sandale tip platformă. Alături, un geamantan mare - plin cu tot felul de lucruri. Trage repede pe cap o rochie simplă, prima pe care o găseşte.

Gabi

Poate de data asta e cu noroc.

Îşi drege vocea

Astăzi este Joi,14 septembrie…

Numele meu este Gabriela, Gabi, mi se mai spune şi Găbiţa, am 27 de ani, iar aceasta filmare are scopul de a…

Se opreşte brusc, se uită atentă la cameră, o opreşte.

Of, Doamne, oare o fi bine aşa, cu ciorapi la sandale, sau nu? Ca să nu las o impresie aiurea…

Data trecută, doamna Maria de la 7 nu era adecvat îmbrăcată şi vecinii au mustăcit. Unii chiar au vorbit-o mult timp pe la spate. Că era îmbrăcată aiurea, că se îmbracă mereu cu aceleaşi haine, indiferent de eveniment, că nu i-au cumpărat şi ei ceva mai bun, ceva nou…copiii ăia ai ei care câştigă atât cât câştigă.

Deh, lumea vorbeşte, tot blocul ştie cât câştigă copiii ei, normal că au considerat de bun simţ să o ajute şi să-i cumpere ceva nou, să nu poarte mereu aceleaşi vechituri. Bine, nu că ar fi interesat-o pe ea, dar …oricum, nu. Chiar nu vreau să las o aşa impresie…şi să mă vorbească tot blocul pe la spate, a doua zi.

Se descalţă.

Nu nu, nu merge cu ciorapi la sandale. Sandalele se poartă cu piciorul gol. Dar văzusem într-o revistă de modă ceva de genul ăsta, la Paris e ok şi combinaţia asta, la noi… nu prea ştiu dacă poţi să te îmbraci aşa.

Nu ştiu de ce ţinem atât la etichetă. Mai ales în momentele în care…cu totul altceva e important, că nu stă nimeni atent la ce haine porţi. Dar ne-am obişnuit aşa, cred. Şi de-asta trecem şi prin momente jenante, ca doamna Maria de la 7. Dacă întreţinem treaba asta, cum că ar conta ce porţi, atunci ajunge să conteze şi pentru noi, la un moment dat. Asta e problema. Nu contează…şi totuşi contează, pentru că noi întreţinem treaba asta. Uite, şi eu la fel. Trebuia să port sandale cu şosete, dacă aşa

a fost primul instinct. M-am schimbat pentru că am fost convinsă că o să mă vorbească lumea pe la spate.

Odată ce-ţi intră o chestie în cap, greu îţi mai iese. Eu mă gândesc la asta de ceva timp, dar n-am găsit momentul potrivit.

Gândul e mai sincer şi mai prezent decât faptele. Poate tu te gândeşti să faci un lucru ,dar faci altul. În schimb, gândul e sincer şi prezent. Poţi să minţi în legătură cu faptele, dar nu poţi să minţi în gând. Gândul e sincer.

Scotoceşte în geamantan

Scoate o trusă de machiaj şi începe să se machieze. Poate folosi o oglindă, dar poate fi şi publicul o oglindă.

Ce ruj prost! E uscat şi miroase ca rujurile alea verzi, de pe vremea bunicii, care se făceau roşii pe buze. Mai găseşti d-astea şi azi, la chioşcuri. Eu de-acolo l-am cumpărat, cu 4 lei. E făcut din chimicale, nu din untură de câine, ca alea scumpe. De-asta nu cumpăr farduri scumpe. Nu vreau să-ntreţin industria care se dezvoltă pe suferinţa fiinţelor vii.

Folosesc doar produse ieftine. La fel şi cu hainele, trebuie să găsesc eu ceva de Doamne-ajută prin geamantan.

Rimelul te ajută să arăţi bine la lumina lumânării. Împreună cu un ruj roşu, puternic şi o rochie…hmmm..albastră? Nu, nu, e totuna ca treaba cu şosetele şi sandalele. Şi oricum, rochia albastră i-o dau Alinei. Alina e înnebunită după ea. Chiar aşa, să nu uit!

Se ridică şi merge la geamantan. Scoate rochia albastră şi o pune deoparte. Ia un sticky notes şi scrie cu un marker pe el "Alina". Îl lipeşte pe rochie. O bagă la loc în geamantan.

N-am aşa multe haine, am încetat să mai cumpăr lucruri inutile. Mi-am dat seama că le adunăm, că nu le purtam pe toate, cum e şi cu rochia albastră, asta de-i place Alinei, chiar aşa, ia să i-o dau ei. Nu mai adun nimic, nici tot ce e în geamantan nu-mi trebuie, să mai arunc o privire înainte să-l închid, să mă asigur. Dau tot, nu mai car după mine toate prostiile.

Trage pe cap o rochie roz, banală, apoi reporneşte camera şi îşi reia locul pe scaun.

Când am luat decizia asta, am luat-o cu toată inima. M-am hotărât să plec, aici nu mai e de stat. (*izbucnire)* Uită-te-n jur! Scuze, n-am vrut să mă răstesc! M-a cuprins flacăra. Vorba melodiei: "Nu, nu te înjur, uită-te-n jur!

Heblu. Pentru scurt timp, pe fundal se aude Gnosienne no 1, Erik Satie.

Se reaprinde lumina, Gabi e îmbrăcată cu o altă rochie.

Reporneşte camera

Astăzi este joi, 21 septembrie…şi…

Doamne, sta să cadă tavanul ăsta. Să cadă! Câte nopţi am adormit numărând petele de igrasie din tavanul ăsta. Încercam să rămân trează, să-l aştept pe el să vină de la cina de afaceri. Câte cine, aproape câte zile ale săptămânii!

Râde/ Caută în geamantan

Cerceii ăştia i-am primit cadou după una din cinele alea multe. Ca să nu mă supăr. *Cine se scuză se acuza, îi spun eu*. Pesemne…asta crede el despre mine. Că sunt uşor de cumpărat. Sau,nu ştiu, ca toate femeile sunt uşor de cumpărat. Că totul se cumpără pe lumea asta. Inclusiv tăcerea şi iubirea.

Mama spune că trebuie să profit, să primesc tot ce vreau şi să zâmbesc frumos. *Ce atâta dramatism?*

Şi.apoi...casa stătea să pice pe noi, n-aveam bani de renovări. Nunta o plătise tot el,integral. Îi eram datoare. Toţi îi eram datori. Aşa că toată lumea dricuia, frumos, cu zâmbetul pe buze, în jurul lui. Nu cumva să-l deranjăm cu ceva, nu cumva să-l provocăm şi să provocăm vreun dezastru, să rămânem fără casă. Suportam orice, pentru că nevoia de confort era mai presus de fericire.

Sunt stări care îşi pierd durata. Atât de mult te consumă. Nici nu-ţi mai aminteşti când au început, realizezi doar că nu au devenit naturale, parte din tine. Uneori, chiar te întrebi dacă se vor termina vreodată şi te temi că le vei simţi lipsa, că nu vei mai şti să traieşti în absenţa lor.

Vladimir e soţul meu. Suntem căsătoriţi de trei ani. După moartea bunicului, ai mei au băgat firma în faliment. Ceva insuportabil pentru mama, pentru care imaginea în oraşul ăsta mic de provincie…e cam tot ce contează-n viaţă. Am ajuns cu un picior în stradă, gata să devenim din VIP-uri semiurbane…nişte angajaţi de rând.

Tot pâlpâie becu' asta, sta să se ardă, parcă văd că pocneşte!

Vladimir s-a salvat cu noi, noi ne-am salvat cu el. Că m-a luat de nevastă, a cumpărat casa şi firma, am rămas toţi în casa…şi trăim fericiţi. Mai ales el cu mama şi cu tata. Eu am fost doar moneda de schimb. Dar pentru mine e minunat să muncesc şi să stau într-o chirie, câtă vreme sunt un om liber.

Cum zice melodia aia…

(cântă încet "Liberta")

Libertà,

Quanti-hai-fatto-piangere.
Senza-te,quanta-solitudine!

Fino-a-che-avrà-un-senso-vivere
Io vivrò per avere te.

În traducere, Libertate, câți ai făcut să plângă. Fără tine, câtă singurătate!Până când viața va avea un sens, eu voi trăi să te am pe tine.

N-ai cum să stai în chirie, m-am sacrificat pentru tine, zice mama. Neruşinato şi nerecunoscătoareo ce eşti, faci ce vrei cu noi, doar pentru că ai 27 de ani. Unde să te duci tu în chirie şi la muncă, păi…ce ştii tu să faci? Nimic, ai stat în puf!

N-o să divorţezi decât dacă decid eu asta şi, spre norocul tău, nu vreau, zice Vladimir, zi după zi.Te-am făcut ca să avem un ajutor la bătrâneţe..şi tu? Cum ne răsplăteşti? Divorţând şi făcând acte de rebeliune? zice tata.

Eu n-o să fac copii, dacă scopul e să investeşti în ei că într-o bancă, doar ca să-i sacrifici la bătrâneţe…că pe nişte porci de Crăciun. Nici nu trebuia să mă nasc. Dacă voiau porc de sacrificiu şi ajutor la bătrâneţe, să fi angajat o fată muncitoare. Şi investiţia era infinit mai mică. Copilul nu e un bumerang. Când i-ai dat drumul…dă-i drumul!

Nu, mie nu-mi mai place viaţa în casa asta. eu sunt un om liber. Nu o minge de ping pong între bărbat şi părinţi. Dar nici nu ştiu ce pot să fac. Nu ştiu din ce să-mi plătesc chiria. Aaaaaaah! Nu mai pot să gândesc, mă ia ameţeala, nu înţeleg e e de făcut.

Proastă eşti, Gabiţa, proastă făcută grămadă! Eşti sub papuc. La 27 de ani. Tolomacă îngrămădita,bătută-n cap şi…toantă ce eşti! Să n-ai tu un cuvânt de spus…

Cine te ascultă pe tine, Gabiţa? Cine eşti tu? Cine te ştie pe tine?

Pe Vadimir, de exemplu, toată lumea îl ştie. E mereu politicos, săritor, se angajează voluntar în acţiuni de care ceilalţi nu ştiau cum să fugă mai uşor. E mereu pus la punct, îmbrăcat fără cusur. Genul ăla de om aparent perfect, care cucereşte pe toată lumea. El a văzut în mine soţia perfectă, ecusonul de care avea nevoie pentru a-şi întregi imaginea, ai mei au văzut imediat în el un colac salvator. S-a creat o legătură reciproc avantajoasă. Între ei trei. Eu nu sunt decât fata cuminte care nu vrea să deranjeze pe nimeni.

Heblu. Pentru scurt timp, pe fundal se aude Gnosienne no 1, Erik Satie.

Se reaprinde lumina, Gabi e îmbrăcată în cămaşa de noapte. Porneşte camera video.

E 4 dimineaţa. Eu sunt trează, iar Vladimir doarme şi horcăie ca un porc. Primeşte mesaje de la amanta care e “doar în mintea mea”. Mesaj după mesaj. Unele de

iubire, altele în care îi spune să stea liniştit, că totul o să se rezolve, că nu e nevoie să îşi strice imaginea, nici să intre în categoria celibatarilor convinşi …care susţin public mişcări sociale pentru căsătorie şi familie – câştigând bani grei din asta. Nici să-şi piardă postul de la conducerea asociaţiei de consilieri maritali. Îl asigură că… un avocat de renume, implicat în cele mai morale acţiuni şi parte dintr-o familie cu tradiţie, împreună cu priceperea unei asistente - sefă la psihiatrie, pe deasupra blondă şi sexi, pot cădea doar în picioare.

Eu îi citesc mesajele, i le bifez ca necitite, las telefonul unde era, iar dimineaţa, el le citeşte, le şterge şi viaţa merge mai departe. Eu nu ştiu nimic despre telefonul ăsta de rezervă,pe care îl ţine ascuns în sertarul de la noptieră,sub tăblie, ca după un perete fals. Sunt doar soţia proastă şi penibilă.

Dublu. Acelaşi fundal, Erik Satie, Gnosienne no 1

Lumina

E 17 septembrie, ora 03 şi 40 de minute - dimineaţa. Eu sunt trează, iar Vladmir primeşte mesajele de noapte cu noapte. Asistenta îi scrie că, dacă vrea să scape de mine fără urmă, să fie un om liber şi totuşi să nu îşi strice imaginea şi să nu îşi pericliteze postul pe care-l ocupă, să ia în calcul internarea mea la sanatoriu. În felul ăsta, n-ar trebui să divorţeze, şi totuşi ar rămâne un om liber, pe un post de conducere şi cu o imagine intactă. Ba, mai mult, ar creşte în ochii tuturor - pentru că nu divorţează, îi rămâne fidel soţiei căreia i-a jurat dragoste şi susţinere…la bine şi la rău.

Aş putea să trimit o scrisoare anonimă la biroul lui Vladimir, să povestesc tot ce se întâmplă, să le spun că nu crede în căsătoria pe care o predică atât, că are o amantă, că s-a căsătorit ca să nu-şi piardă locul, avansarea şi banii veniţi de pe urma minciunilor pe care le vinde în jur. Aş putea să le scriu şi să le spun că se amuză pe seama cuplurilor pe care pretinde că le ajută să renunţe la divorţ. Aş putea să spun că e mâna în mână cu preotul, că împreună vorbesc despre căsătorie şi divinitate, dar niciunul nu crede în ce face şi-n ce spune. Avocatu' lu peşte!

Pe heblu - sau nu - textul poate să apară ca proiecţie

Pentru a umple unele goluri de memorie cauzate de traumă, ca mecanism de apărare pentru durere, creierul nostru construieşte amintiri şi poveşti false, dar care se afla în acord perfect cu contextul respectiv, fiind bazate pe cunoaşterea şi experienţa personală.

Aş putea…dar nu m-ar crede nimeni. Nici nu s-ar interesa cine sunt,de unde sunt. Nici n-ar conta. Fără dovezi…n-aş face nimic. Iar divorţul nu e o dovadă, pentru că nu e o opţiune…

Aş putea face multe, şi totuşi nimic nu poate fi făcut. Ca să scap de-aici trebuie să fug. Să nu mi se dea de urma vreodată..

“Termina cu prostiile, eşti penibilă. Cum sunt toţi clovnii, numai că tu nici clovn nu eşti. Măcar…asta e rolul lor, să fie penibili. Tu eşti o copie penibilă a unui autentic penibil. “

Aşa-mi zice de fiecare dată, după ce tot el îmi cere să-l distrez.

Mâine seară se întâlnesc la ea acasă, în apartamentul cumpărat de el, pe numele ei, din banii noştri. Vor face planul prin care eu să dispar din peisaj!

Heblu – acelaşi Erik Satie- Gnoisienne 1 pe fundal

Lumina

Să dispar din peisaj

Să port un nas roşu de bureţel

V-am priiiins!

Nu, nu sunt nebună!

Clovnii ăştia, ce personaje penibile şi triste

Peruca potocalie, baloane colorate, un coş cu flori, machiaj în obraji

Bună ziua, am o livrare pentru dumneavoastră

Nu, nu sunt nebună

Vreau să fug, dar nu pot

Vată de zahăr

Tristeţe de clovn …

Heblu

Pe fundal - Schubert's Fantasy în F minor for Piano

Heblu

Lumina

Gabi e îmbrăcată într-o salopetă de blugi, cu o jachetă pe deasupra

Cred că o să rămân îmbrăcată aşa, totuşi. Oricum o să fie frig. Nu e încălzită camera.

Reporneşte camera

Azi e 25 noiembrie. Până acum..n-am făcut ce-am zis că fac, dar nici n-am renunţat, am mai renunţat doar la unele haine, le-am scos din valiza, nu-mi mai erau necesare.Le-am dat printre prieteni. Acasă e aceeaşi situaţie, eu încă îmi fac un plan bun. Lumea te judecă uşor. La fel cum a judecat-o pe doamna Maria de la 7, legat de felul în care era îmbrăcată la eveniment.

E uşor să spui că divorţul rezolvă totul, că poţi pleca oricând..e uşor să vorbeşti despre vieţile altora, câtă vreme nu le trăieşti tu. Dar nu ştie nimeni cum e să fii căsătorit cu un om ca Vladimir. Vladimir te găseşte oriunde, iar urmările unei escapade ar fi mai grave decât orice trăiesc, deja, zi de zi. Trebuie să dai bine în societate, ai mei sunt obsedaţi de treaba asta, la fel şi vecinii, e un cartier de analfabeţi cu etichetă. Cred că tot cartierul, dacă nu tot oraşul, m-ar căuta şi m-ar aduce legată… acasă. N-aş ajunge mai departe de…

Se aude o bubuitură, Gabi se ridică de pe scaun, opreşte camera, se face heblu.

Lumina

E 3 decembrie şi sunt aproape gata.În viaţa mea nu s-a schimbat nimic. Din 14 septembrie, de când am luat decizia, totul a rămas la fel. Mă gândesc numai acolo, fac planuri şi mă pregătesc să schimb ceva. Am schimbat multe haine, cam atât, nu mă hotărăsc în ce e mai bine să mă îmbrac. Ce ar da mai bine. Nu mai am timp mult. Vladimir şi amanta lui lucrează şi ei..la planul lor. Încă vor să mă închidă la sanatoriu, nu s-a schimbat nimic nici la ei. Nimic nu se schimbă de pe o zi pe alta, nici de pe o lună pe alta.

Pe heblu –dar nu obligatoriu - textul poate să apară ca proiecţie

- *Pentru a face față anxietății si nivelului ridicat de stres, victimele abuzului dezvoltă mecanisme de apărare care le ajută a protejarea eului de conflictele create de Id, superego și realitate.*

Numai în filmele proaste crezi că se întâmplă aşa ceva. Până te nimereşte pe tine. Apoi…înţelegi că şi alea au o sursă de inspiraţie.. viaţa bate filmul.

Vladimir mi-a adus cadou un costum de clovn. “Ia şi fii clovn cu totul, dacă tot eşti clovn, fii unul autentic”. Încă nu ştiu dacă a făcut-o doar de amuzament…sau urmăreşte ceva mai mult.

Nu mai car puloverul ăsta portocaliu. L-am cumpărat din Barcelona, pe vremea când bunicul încă trăia, iar noi eram o familie aparent normală şi nu aveam nevoie de

banii şi imaginea altora, ca să trăim. Îl las cadou pentru Adela. O prinde bine portocaliul.

Şi cărţile astea…hai că văd ce fac şi cu ele. Am multe de strâns, de scos din geamantan, de aranjat, de împachetat, de dat. Cine mai ştie. Dar…cel mai important e să găsesc cu ce mă îmbrac eu.

Trebuie să găsesc ceva care să fiu sigură că nu o să stârnească râsul şi bârfa. Nu ştiu, încă nu ştiu de ce mă consum atât pentru lucrurile astea. Trebuie să fac impresie bună.

Heblu – Noctural în E flat major, Chopin

Lumina

Azi e 15 decembrie şi sunt trei luni de când m-am hotărât, dar n-am reuşit nimic. N-o să mai stau pe gânduri, nu mai pierd vremea cu ezitări şi căutând ţinuta perfectă. Am cerut divorţul, dar Vladimir mi-a spus scurt şi răspicat…că aşa ceva nu există şi că nu o să permită să stric o imagine clădită în atâta timp. Şi mi-a mai spus că am început să devin incomodă, prin ceea ce spun şi fac în fiecare zi, prin ceea ce aude de la vecini…

Mi-a spus despre planul lui cu asistenta,despre internare. Eu ştiam deja, dar n-a trebuit să mă prefac uimită, oricum sunt uimită,n-am cum să fiu. Sunt înţepenită de frică…dar asta îmi dă, paradoxal, curaj.

Unii dintre noi suntem de sacrificiu, spunea bunicul, săracul bunicul.

Omul inteligent e incomod, nu are prieteni şi nu are o viaţă liniştită şi aşezată. E într-o zbatere continuă. El vrea să facă altceva, altfel, caută adevărul, caută dreptatea, nu se poate supune, nu poate să-şi facă viaţa mai uşoară, e prea mândru. Doar oamenii fără mândrie îşi fac viaţa uşoară. Unele prietene îmi spun că nu există să nu existe o soluţie, să-mi văd de viaţă mai departe, altele îmi spun că…poate ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că am confortul ăsta. Nu ştiu ce să mai cred…dar ştiu că, odată ce am înţeles că există doar o singură cale de scăpare, o să merg pe ea. O să aleg singură opţiune, înainte ca alţii să aleagă, din nou, pentru mine. Niciodată nu e doar o cale, mereu se mai găseşte una. Şi mereu aia e cea mai bună, ca să vezi!

Heblu

Lumina

Îmbrăcată în clovn, Gabi dansează şi face jonglerii. Pe fundal, muzică de circ.

Heblu

Muzică de circ

Lumina

N-am timp de pierdut. Pierdem mult timp gândindu-ne şi dormind, şi prea puţin acţionând. Eu nu mai am timp. Eu trebuie să fac ceva concret. Cum ar fi să-mi găsesc haine potrivite şi să mă liniştesc, ca să pot, apoi, să trec la treabă. Dar nu pot aşa, îmbrăcată oricum. Lumea vorbeşte.

O să înnebunesc dacă nu găsesc odată cu ce să mă îmbrac! O să înnebunesc şi dacă trebuie să mai pornesc şi să opresc de o mie de ori camera asta de filmat, o să înnebunesc de la atâtea gânduri şi planuri!

Ia uite, becul ăsta stă să se ardă. (*se urcă pe scaun, lumina se stinge, rămâne o lumină de spot. O vedem pe Gabriela urcată pe un scaun, încercând să deşurubeze un bec)* Eu când mă machiez, mă machiez doar la lumină naturală sau la lumina unui bec-neon, alb, puternic. Ca să mă asigur că sunt machiată corect. Nu să mă trezesc că arăt ca un clovn. Nu ştiu dacă nu cumva ar trebui să opresc siguranţă, să nu mă curentez…nu vreau să mor curentata!

Heblu

Lumina

Gabi – *poartă blugi şi un tricou alb*

Întotdeauna ştim unde sunt oamenii pe care vrem să-i vedem . E ceva instinctiv. Aşa am ajuns eu în apartamentul ăla. Ştiam că va fi acolo – atunci, la ora aia. Dacă m-ar fi părăsit instinctele…poate astăzi ar fi stat lucrurile altfel.

Erau acolo, erau amândoi, ştiam că sunt acolo. M-am îmbrăcat în costumul de clovn, mi-am pus peruca, nasul, m-am machiat şi am plecat. M-am oprit la piaţa de flori, am cumpărat un aranjament deosebit, flori speciale pentru o cauză specială. Un gaşpou cu flori naturale.

Am plecat mai departe, la papetărie. Am cumpărat baloane colorate, le-am umflat şi le-am legat cu aţa. Îmbrăcată într-un clovn penibil, stăteam în parc şi umflam baloane. Am luat tramvaiul până acolo. Am urcat în bloc, am bătut la uşă. A-ntrebat"cine e", dar n-am răspuns. Am mai bătut o dată. A spus"vin imediat". A deschis ea. S-a arătat încântată, i-am întins gaşpoul cu flori şi baloanele colorate.

Heblu

Sună un telefon fix, zornăie puternic

Lumina

Gabi

(Râde isteric, printre lacrimi, e în picioare - în faţa camerei)

Flori parfumate

Baloane colorate

O cină romantică la apartamentul 17

Iubire

Nu, nu există iubire

Ba da, bineînţeles că există

Clovnul e la cheremul dumneavoastră

Heblu

Erik Satie, Gnosienne no 1.

Lumina

Gabi cauta frenetic în lucruri. A răsturnat valiza cu haine, pe jos sunt împrăştiate lucruri, diverse obiecte, haine, cărţi. Ea e îmbrăcată în lenjerie intimă, semn că încă nu a găsit ţinuta potrivită. E frumos machiată. Se îmbrăcă repede într-o pereche de blugi şi un tricou alb.

Alo! Da, eu sunt. Da, da, da, am comandat, dar acum vreo două săptămâni…cel puţin, dacă nu mă înşel. Acum nu mai am ce să fac cu el, e cam târziu. Da, înţeleg, nu e nicio problemă, doar că nu-mi mai e necesar, doresc să dau retur. Sau… nu ştiu, dacă e vreo încurcătură…o să iau în primire pachetul, plătesc şi văd eu ce fac cu el. Bine, uitaţi care e treaba, nu mai pot sta în telefon. Mă pregătesc de un eveniment important şi chiar sunt pe grabă.

închide

Nu ştiu cum se face, dar de câte ori mă pregătesc să acţionez…ba sună cineva, ba intervine ceva. Cum e viaţa asta, când aproape am luat o decizie, să mă duc mai departe în treaba mea, sună telefonul ăla rău! Acum chiar nu mai am timp de pierdut.

Reporneşte camera

Azi e 16 decembrie şi mi-am omorât soţul. În mod obsesiv…mă tot spăl pe mâini, îmi frec palmele, mâinile - până la coate, pumnii. N-am nimic pe mâini, sunt curate, dar îmi tot imaginez că e o acţiune necesară. Simt nevoia să mă spăl pe mâini, fără oprire, ca şi cum m-aş curăţa şi de vină. Mă simt vinovată pentru că nu mă simt vinovată. Da, o consider legitimă apărare, chiar dacă la nivel emoţional. Da, a fost premeditat, dar tot legitimă apărare e, şi nu simt deloc regret.

Sângele n-a sărit pe mâinile mele, şi l-am ucis ca şi cum n-ar fi fost premeditat. Ea a deschis uşa, eu i-am întins gaşpoul cu flori şi baloanele cu flori şi mănunchiul de baloane colorate. S-a bucurat, a zâmbit Prin deschizătura uşii, pentru un moment, l-am văzut pe el, întins în pat, uitându-se curios spre uşă. Am avut o secundă în care m-am gândit să trec pe lângă ea şi să-mi închei doar socotelile cu el. Dar mi-am amintit de mesajele nocturne şi de faptul că nu era doar o simplă amanta, era una periculoasă, aşa că am împuşcat-o fix în gura aia zâmbitoare, în timp ce se uită entuziasmată în coşul cu flori.

Vladimir m-a privit cu ochi de căprioară în lumina farurilor – şi am înţeles că ştia cine sunt, a recunoscut costumul de clovn pe care mi-l făcuse cadou. N-am aşteptat să-mi pronunţe numele, l-am împuşcat şi am plecat. M-am întâlnit cu un vecin, să fi avut vreo 70 de ani, dar nu-s convinsă că a înţeles ce s-a întâmplat. Oricum, şi dacă sună la poliţie, poliţia va căuta, pentru un timp, un clovn.

Am scos costumul şi l-am îndesat în geantă. Am plecat ca o puştoaică modernă, îmbrăcată în blugi şi tricou curat, fără vreo tresărire deosebită. Vi se pare că am vreo tresărire deosebită…acum? N-am. Nu, normal că n-am. Nu am..nu. N-am!

Am lucruri mai bune de făcut, înainte să-mi bată poliţia la uşă. Iar pâlpâie becul ăsta, fir-ar al dracului de bec ieftin. Avem becuri de săraci! Cu lucruri de-astea nu te joci, m-a spus şi băiatul de la care am luat pistolul. Pentru că i-am povestit tot, ce-aş avea de pierdut? Eu nu mai am nimic de pierdut. Mi-a sugerat chiar să-l las pe el în viaţă, cu puţină imaginaţie,…să îl caute pe el poliţia. Ce umilinţă i-aş fi tras! Dar n-am putut.

Am vrut să fiu autentică.

Azi e 16 decembrie - şi am pus în aplicare jumătate din plan. Sunt o femeie cu demnitatea recâştigată. Acum, tot ce mai trebuie să fac e să-mi găsesc o ţinută potrivită şi să plec. Nu mai am ce să caut aici. Nu mai am timp de pierdut. Poliţia e pe urmele mele, nu-i greu să afli când şi de unde s-a cumpărat un costum de clovn…în oraşul ăsta mic.

Ah, ce-mi place rochia asta, mereu mi-a plăcut, dar nu mă avantajează. Nici nu ştiu de ce mi-am cumpărat-o. Cred că..doar pentru că mi-a plăcut. Dar trebuie să fii trasă prin inel… pentru ea. Vaca împuţită ce sunt! Purcică! Rochia asta e pentru modele..

Nu merge aşa..oricum…

Ochelarii de soare pe care i-am primit cadou împreună cu geanta aia scumpă, nu zic firma, n-are sens. Mă rog.. sunt Gucci. Dar nu contează asta pentru mine, habar n-am să recunosc când cineva poartă ceva scump, de firmă. Aşa că..mă lasă rece.

Le-am primit cadou de la o rudă bogată a lui Vladimir. Pentru ea..era un preambul la viaţa îndestulată pe care urma să o ducem. Nu mai conta altceva.

Probează ochelarii

Nu, nu-I port, nu se pretează…la un astfel de eveniment, lumea te cataloghează imediat ca fiind plină de tine, mai ales când văd şi firma. Deşi eu nu i-aş purta, oricum, pentru firmă. Dacă nu mi-ar fi spus ea, ostentativ, ca să se laude cu câţi bani are, nici n-aş fi ştiut că-s de firmă. Nu-I port, nu merg. Nici geanta…ce să bag în ea? Şi nici culoarea parcă nu merge. Nici eu nu ştiu încă ce să port, dar nu cred că merge la nimic din ce am.

Nu ştiu ce e mânia asta cu cumpărăturile de lucruri scumpe, ca să vadă lumea. Pe cine interesează, real vorbind, cu ce te îmbraci tu?

Eu n-am nimic potrivit pentru evenimentul ăsta…nu e ca şi cum aş fi avut …dacă aveam haine scumpe. Sunt ok cu hainele mele, dar nu-s potrivite.

Aş fi vrut să nu fiu nevoită să-l omor, dar nu mi-a dat de ales. N-a făcut decât să-mi îngreuneze situaţia. Să stai să-ţi cauţi trei luni hainele potrivite, să alegi în tot oraşul – cu un costum de clovn, plin de sânge, îndesat în geantă, să ajungi acasă, să o iei de la capăt cu căutările, să fii presat de timp..

Costumul e tot în geantă.

Oare cât mai durează până când o să-mi bată poliţia la uşă?

Heblu

Chopin - Nocturne 20 în C-Sharp Minor

- *Amuzată -*

Când te gândeşti că ideea asta mi-a venit uitându-mă, acum câteva luni, la un caz de crimă la televizor, pe Investigation Discovery. Da, vorbesc serios. Vă vine să râdeţi, dar nu îndrăzniţi, adevărul e că nu prea ştiţi ce să credeţi.

Ştiu că o să vă miraţi, de-asta înregistrez treaba asta - în avans. Da, am văzut un caz cu un soţ care îşi înşela soţia, iar acasă se prefăcea perfect. Tot oraşul ştia, toată comunitatea, mă rog, că era în America, iar ei nu-i spunea nimeni, era de râsul tuturor. Dar…în faţă..îi zâmbeau toţi.

Trebuie să ai zvâc să-I spui asta unei femei. Hei, eşti înşelată! Nu crezi? Ia mai gândeşte-te!

Toată comunitatea, dar nu i-a spus nimeni. L-a urmărit şi a descoperit, l-a confruntat, seara, acasă, el a zis că fabulează, a început să o ameninţe cu asigurarea de la casa…ei au nişte asigurări care cântăresc foarte mult, am tot văzut cazuri de crimă din cauza asigurărilor. Adică..de ce nu divorţezi? Pentru că e o asigurare pe care o pierd, e vorba de bani mulţi – care îmi revin…dacă scap de partener.

Aşa. Exact aşa mi-a venit ideea. Femeia şi-a luat costum de clovn, toate necesare …şi a trecut la fapte. Într-o dimineaţă frumoasă de vară. Dacă au prins-o? Nu, n-au prins-o decât după 35 de ani. Fix 35. Îşi trăise viaţa bine-merci. Au căutat - ca nebunii - un clovn, prin tot oraşul. Ancheta a scos la iveală că singurul costum de clovn fusese cumpărat de ea, de la magazinul cu accesorii de petrecere, singurul din oraş. Dar…nu s-a găsit, deci n-au fost suficiente dovezi. În fine, cazul e mai complex. Şi-atunci… am înţeles că nu e deloc aiurea, că e foarte posibil, că totul e posibil. N-o fi ceva obişnuit la noi,dar asta şi pentru că oamenii nu stau pe Discovery, stau mai mult pe posturi de divertisment. Altfel, cine ştie?

Da, totul e posibil. E posibil să-ţi omori bărbatul, pentru umilinţă, e posibil s-o faci într-un costum de clovn. Şi la fel de posibil e să scapi cu asta. În America.

Heblu

Muzica: Emilie Autumn - 4 o'clock

Spot de lumină

Sună telefonul fix, zornăiala puternică

Gabriela

Nu! Nu răspund! Dacă mă sună poliţia?

Nu…că poliţia nu te sună, vine direct la uşă, îţi sparge uşa..nu stă să-ţi dea un telefon înainte.

Oricum…nu răspund. Că..nu poţi să ştii cine e. Dacă e cineva care bănuieşte ce vreau să fac? Dacă e vreun cunoscut care mă ameninţă că ştie ce am făcut? Nu-nu-nu… Dacă…

Telefonul se opreşte din sunat

Hai… că nu era aşa important, dacă n-a insistat.

Moment de linişte. Gabriela rămâne nemişcată şi aşteaptă să vadă dacă telefonul mai sună. E linişte. Gabriela răstoarnă geamantanul cu haine şi caută printre ele. Sună telefonul – din nou.

Gabriela, ca teleghidată, cade în genunchi şi începe să spună o rugăciune.

Tatăl nostru care eşti în ceruri,

sfinţească-se numele Tău,

vie împărăţia Ta, facă-se voia ta,

precum în cer aşa şi pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele,

dă-ne-o nouă astăzi

şi ne iartă nouă greşelile noastre

precum şi noi iertăm greşiţilor noştri

şi nu ne duce pe noi în ispită

ci ne izbăveşte de cel viclean.

Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava,

Acum şi pururea şi în vecii vecilor,

Amin

Iar pierd timp cu rugăciunile. Păi…Dumnezeu n-are timp de prostiile mele, să le asculte. Rugăciunea nu e cerşeala! Tu cerşeşti, Gabi, acum…asta faci. Cerşeşti.

Ridică-teeee, vită încălţată, ţi se văd copanele! Nu te pui în genunchi şi te rogi despuiată! Tragi ceva pe tine, orice, nu te rogi ca o vită, în curu' gol. În chiloţi şi-n şosete…şi-n sutien. Trage ceva pe tine, ceva, orice. Orice. Ori-ce! Important e să nu stai despuiată. La rugăciune.Şi…în general.

Eşti urâtă…despuiată! N-ai picioare frumoase,nu ai forme frumoase, să zici mersi că s-a uitat cineva şi la tine. Dacă nu era Vladimir, nimeni nu se uita la tine. Urâţică, sărăcuţa, ciudăţică. Nu faci progrese, nu ştii să spargi corect un ou, te îmbraci urât. Să zici mersi.

Nimic n-o să fiu în stare să fac nimic fără el. Nu există viaţă după Vladimir. El m-a asigurat că sunt ceea ce sunt datorită lui. Adio, fără el. Praful se alege de mine.

Sună - din nou- telefonul

Gabi răspunde. Către public, imitând persoana de la telefon

“De ce nu răspunzi la telefon, hm?

Închide telefonul

Pe heblu –dar nu obligatoriu - textul poate să apară ca proiecţie

>> Sindromul Stockholm are ca principal simptom, crearea unei legături emoționale paradoxale, între victima şi abuzator.<<

Telefonul sună din nou

Gabi imită, din nou, persoana de la telefon, acoperind, la fiecare replică, receptorul

“Te joc în picioare dacă mai închizi o dată! De ce nu răspunzi? De ce trebuie să sun până când rămân fără baterie? Ce? Iar n-auzi telefonul? Dacă nici p-asta fix nu-l auzi, du-te la un control, ai probleme, fetiţo! Caută-te, la ORL.

Râde puternic. Aşază receptorul în furcă.

Fusese vorba că trebuie să mă caut la cap, acum mă trimite la ORL.

Fir-ar, a mers camera? S-a înregistrat rahatul ăsta?Nu se poate… până nu mă fac eu de râs.

Cu ce să mă îmbrac - oare? Of! Nu trebuie să mai pun la infinit aceleaşi întrebări. Devin agasantă, stârnesc nervozitatea celorlalţi. Îi provoc, e vina mea că duc viaţa asta pe care o duc. Pentru toate…e vina mea. Ştiu că e.

De nimic nu eşti bună, Gabi! Ai ajuns să-ți fie frică să spui ce simți, așa că preferi să taci…ca să nu deranjezi. De-asta cerşeşti la poarta lui Dumnezeu. Iei greu decizii pentru că nu ai încredere în mintea ta. Tolomacă!

Nu-nţeleg, chiar nu înţeleg care e adevărul, poate exagerez eu, poate, de fapt, totul e bine …şi eu sunt bine. Le exagerez pe toate.

Psihologul ăla mi-a luat banii şi mi-a băgat prostii în cap. Ce, ştie psihologul mai bine ce e în casa fiecăruia? Nu e întotdeauna pertinent ce îţi spune. Are dreptate Vladimir.

Vladimir e un om bun, totuşi, care are grijă de mine – şi eu trebuie să înţeleg că, fără el, nimeni nu mă baga în seamă. N-am un rost, n-o să reuşesc nimic, pe orice plan ar veni vorba. Tot răul pe care mi-l face Vladimir, mi-l face tot cu drag, pentru că mă iubeşte. Chiar şi când mi-a dăruit costumul de clovn…a făcut-o cu cele mai bune intenţii. Vrea să-mi arate unde greşesc,ce trebuie să îndrept la mine. Trebuie să încetez să mai fiu penibilă, trebuie să vin cu picioarele pe pământ. Să înţeleg că prietenii mei nu sunt prietenii mei, nimeni nu e prieten cu nimeni, doar el e prietenul meu. Şi îmi ajunge.

Pe heblu, textul poate să apară ca proiecţie

Despre sindrom Stockholm vorbim și în relațiile toxice de cuplu, în care există raporturi de subordonare, subminarea stimei de sine, umilire, jignire, comportament de control asupra altei persoane;

Chiar şi când îmi vorbeşte urât sau mă ameninţa…o face ca să-mi deschidă ochii, să înţeleg mai bine lumea. Să nu mai fiu aşa încrezătoare în oameni.

Dacă înţeleg că-mi vrea binele…înţeleg tot ce am nevoie să ştiu pe lumea asta. Eu nu pot să-i fac rău lui Vladimir, n-am cum. Mă simt vinovată, acum. Acum, da, da, mă simt vinovată că m-am putut măcar gândi la povestea cu clovnul, de pe Discovery. Noi nu trăim în America. Şi nici acolo n-aş fi făcut aşa ceva.

Eu am o inimă curată. Sunt doar exagerată. Am …am descărcat nişte energii cu povestea aia cu clovnul. Am descărcat tot ce am acumulat. Ca să nu le descarc asupra lui. Am luat asupra mea totul. Şi m-am liniştit. De câte ori fac aşa cum mi-a spus el, să mă gândesc de două ori dacă nu cumva problema sunt eu, reuşesc să rămân limpede. Şi să-mi dau seama că greşesc.

Trebuie să mă gândesc la ceilalţi… ca la victimele mele. Şi gata, ies eu din postura de victimă. Sunt călăul. Vinovatul. NU victima.

Nu ştiu..nu mai înţeleg nimic, cine sunt, ce sunt, care e rolul meu. Sunt foarte confuză.

Râde

Reporneşte camera video. Se aşază pe un scăunel, se îmbracă în costumul de clovn.

Moment scurt de linişte

Gabi

Numele meu este Gabriela, Gabi, mi se mai spune şi Găbiţa, am 27 de ani, iar aceasta filmare are scopul de a…

Nu ştiu ce scop are, adevărul e că nu mi-e foarte clar. Sunt din ce în ce mai confuză. Am zile în care simt că sunt înjunghiată emoţional, apoi…vin zile în care sunt convinsă că exagerez lucrurile. Că e totul doar în mintea mea. Imi fac de ruşine părinţii, cu înregistrarea asta. Am inventat o mie de lucruri despre ei…

*(pauză)(*ton schimbat*)*

Nimeni nu mă obliga să rămân cu el. Cum se cheamă? Un fel de sindrom Stockholm, nu? Nu aşa îi zice?

Pe heblu, textul poate să apară ca proiecţie

Din cauza abuzului psihologic, victima poate suferi o serie de tulburări emoţionale tranzitorii sau permanente, în sfera emoţională,: depresii, anxietate, atacuri de panică, insomnii, coşmaruri, sindrom post-traumatic, confuzie.

Lumina se schimbă, scade şi devine difuză, pe fundal auzim Gnosienne no 3, Satie

Un timp, Gabriela se înfăşoară singură în sfoară. Se roteşte în jurul sforii, o trece pe sub braţe, prin spatele genunchilor, îşi schimbă poziţia corpului în funcţie de cum o cere mobilitatea determinate de legături. Sfârşeşte înfăşurată în sfoară, ca o persoană răpită. La final, îşi lipeşte o bandă adezivă peste gură şi rămâne întinsă pe jos, pe o parte.

Heblu scurt. Reapare Gabi, dezlegată, pe scaunul din faţa camerei care înregistrează.Monologul o cuprinde pe Gabi într-un spot albastru, moment rupt de restul povestii.

Mamă, tată, dacă vreodată vedeţi înregistrarea asta, să mă iertaţi că v-am dat aşa roluri ingrate. Am căutat să-mi creez mie explicaţii pentru care sunt încă aici, cu el.

Când eram mică, mă tot gândeam obsesiv la ceva. Când a murit bunicul, aţi hotărât să-mi spuneţi că s-a mutat din ţară, că are alte oportunităţi şi se bucura de un alt nivel de trai. Ca să nu sufăr, nu suportaţi să mă vedeţi suferind. Niciodată n-aţi suportat să auziţi că sufăr de ceva, n-aveam cum să vă povestesc adevărul din viaţa mea de acum. E mai uşor să te prefaci că eşti altcineva. Altcumva. Ca să nu răneşti oamenii dragi.
N-am mai vorbit niciodată despre bunicul. Eu am înţeles exact situaţia, tocmai de-asta nu am întrebat niciodată de ce nu ne telefonează, de ce nu ne vizitează, de ce nu îl vizitam noi. De ce a plecat aşa, subit, de ce a trebuit să stau trei zile la vecina, să nu văd când pleacă de-acasă. Când m-am întors, camera bunicului era goală, întunecată...şi mirosea a lumânări topite.
Niciodată n-am mai vorbit despre asta. Ne-am prefăcut că e o situaţie care nici nu a existat. Până astăzi. Tăcerea acoperă multe...şi ne fereşte de multe discuţii, explicaţii şi eventuale suferinţe.
Blochezi amintiri, ne minţim şi mergem mai departe. *Lucrurile despre care nu vorbeşti trec.* Nu vreau să provoc nimănui suferinţa, mă gândesc chiar că mi-ar plăcea să aflu, din nou, că părinţii mei au ales să plece din ţară, nu altceva...

*Ne-am hotărât să ne mutăm din ţară, să ne schimbăm viaţ*a. Să nu ştiu când se întâmplă...acel *ceva.* E aşa de uşor să treci peste lucrurile care dor, atunci când nu vorbeşti despre ele. Mereu putem inventa o poveste…salvatoare.

*Schimbare de lumin*ă

N-am atât curaj…încât să fac o astfel de…Nici să îl înfrunt pe Vladimir. Sau să-l părăsesc. Nici măcar să-l omor. Nu pot să-l pierd. În lipsa lui…e mai rău decât în prezenţa lui. N-am…n-am de niciunele. Sunt tare confuză…şi nu găsesc nimic bun

de îmbrăcat, o să râdă toată lumea de mine…mi-e ruşine de voi..n-as putea trăi cu gândul că-mi cunoaşteţi slăbiciunea asta…care mă face să nu mai fiu eu, cea pe care aţi invatat-o o altă formă a iubirii.

Ce rău îmi pare pentru povestea cu crima, cred că mi-ar fi plăcut să o pot face, asta e adevărul. Să mă caute poliţia, să simt că am atras atenţia şi am pus punct. Că am făcut ceva extraordinar. Chiar dacă…extraordinar de negativ. Cine decide, până la urmă, contextul în care negativ devine pozitiv..şi invers?

Dezbracă şi costumul de clovn, rămâne tot în lenjerie.Trage repede un cearşaf pe ea, se înfăşoară de la brâu în jos. Continuă să caute în geamantan, scoate o pereche de mănuşi negre lungi, le poartă. Arată şi se exprimă corporal asemeni statuii Venus din Milo. E graţioasă, feminină, elegantă, are mişcări senzuale, vorbeşte lent, ca în transă.Se unduieşte şi zâmbeşte.Îşi aprinde o ţigară, o ţine în colţul gurii şi vorbeşte prin vălul de fum.

N-am mâini, nu pot face nimic. Vladimir spune că e bine să nu ai minte…e bine, da, cred. Eu nu am mâini. Fără mâini nu pot deschide uşa, dacă uşa e închisă…nu pot pleca. Sunt aici, captivă, n-am mâini. Îmi place fără mâini, trebuie să fiu protejată…nu mă descurc singură…

Gabi rămâne într-un spot. Alături, într-un alt spot apare bunicul, pe un scaun.

(cu voce tremurată)

Bunicule, bunicule, mă vezi? Vezi cât am crescut?! Sunt atât de mare…încât nu îmi mai găsesc locul, parcă totul a rămas mic în jur.

(îşi aprinde o ţiigară)

Cu aceeaşi mişcare unduită: continuă să se legene, în faţa bunicului, să vorbească pe un ton visător, cu uşor ecou. În surdină, se aude Cello concerto no 1 Bach.

Eu, într-o rochie albastră, într-o sală goală, ca de spectacol, fără mobilier, fără lume, cu pereţii proaspăt vopsiţi, mirosind a curat şi a… alb. A lumânări topite. Un violoncel cântă,dar nu cântă nimeni la el. Nu se vede. Doar se aude. Ce întuneric se face! Şi ce frig…şi eu nu sunt îmbrăcată bine. Sunt îmbrăcată sumar, n-am mâini şi rămân fără glas.

(*ţigara e tot mai greu de ţinut în colţul gurii, fumul urca spre ochi, în timp ce ea vorbeşte)*

În scenă începe să ningă.

Ninsoarea îmi acoperă părul, mi-a îngheţat spatele, cred că-mi vor creşte aripi imense de gheaţă…care se înălţa până la cer. Nu las urme în zăpadă şi n-am umbră.

(*Către bunic*)Ştii ce se spune despre oamenii fără umbră?

Râde tare. Se îneacă, din cauza ţigării si a fumului care o acopera.*Se opreşte brusc.*

Ia stai puţin, unde suntem aici?

Rămân fără glas, răguşesc. Poate de la ţigara asta, poate de la faptul că e atât de frig…şi de gol…mă ustura ochii, mă ustura în gât, mă ustura de la mirosul ăsta…

Se apleacă şi stinge ţigara pe geamantan,fără să îşi folosească mâinile, apoi suflă - încercând să împrăştie fumul de ţigară din aer. Lumina creşte treptat.

Vai, am aţipit…cu ţigara aprinsă. Doamne…sunt atât de obosită. Şi în întârziere, şi n-am găsit nimic potrivit cu care să mă îmbrac.

M-am *trezit*! Gata! Şi …chit că plec în chiloţi, de-aici tot plec.

(către bunic)

Plec. Plec undeva unde să fiu fericită şi liberă. Liberă de mine…că m-am îngreunat. Nu mai ştiu să fiu liberă, să-mi dau voie să fiu liberă, am uitat să fiu liberă. Mi se pare atât de periculos, nu cred că mai ştiu să fac asta. Dacă eşti liber, mai ales în gândire, lumea zice că nu eşti zdravăn. Îi spun lui Vladimir ce simt şi el zice" Eşti o scroafă, asta eşti. Trebuie să fii mereu contra lumii, să fii tu mai cu moţ. Tu nu-ţi dai seama, atât de scroafă eşti şi de proastă eşti.

Crezi că sunt proastă, îl întreb, şi el mă asigură că da, sunt. N-ai decât să te cari, dacă nu-ţi convine ce auzi, da? Dar nu te mai plânge, nu-mi mai spune ce nu-ţi convine,că ţie mereu nu-ţi convine câte ceva. Nu-ţi mai place..du-te, du-te să vedem cine se mai uita la tine, că tu nu eşti conştientă cât noroc ai cu mine, zice. Eu nu mai ştiu ce să cred şi încep să mă gândesc serios la asta. E greu să o iei de la început, să stai de vorbă cu oameni noi, să îţi faci o prezentare bună, nu ştiu, mă gândesc că nu mai e nimeni care să mă placă şi să mă suporte. Poate chiar nu sunt conştientă cât de norocoasă sunt.

Bunicule, ai plecat? Ah…

Ce singura am ramas.

Pe heblu, textul poate să apară ca proiecţie

- *Specialiștii consideră că acest sindrom este un mecanism de apărare la îndemâna - prin care victimele gestionează suferința emoțională sau fizică. Cel mai adesea, isi construiesc o realitate in care ele sunt principalii vinovati ai situatiei traite.*

(caută în geamantan – din nou. Găseşte o fustă neagră lungă).

Ia să-I dau asta Luizei, că ea e cu fustele lungi. Ce suportă şi Luiza…

Mizerii pe care i le face iubitul ăla al ei, teologul. Normal, nimeni nu-l suspectează, nimeni nu o crede, n-are cui să ceară ajutor, în jur nu o crede nimeni. Toţi cred că ea e imposibilă, el e pâinea lui Dumnezeu. Uite ce se potriveşte, chiar a lui Dumnezeu,ca e ucenic la biserică. Când iese de acolo…face prăpăd. Ce ţi-e şi cu masca asta socială.

Ea e de o mie de ori mai bună decât el…care ar trebui să fie un model. Sau, cine ştie, poate sunt doar prejudecăţi.

Nu ştiu de ce mai stă cu el. Ce chestie, acum îmi dau seama că l-am transferat în povestea mea cu Vladimir cel invincibil. Nu, lasă, nu-i mai dau fusta asta, că trimite aşa…cu gândul la o doamnă preoteasă. Şi o să creadă că insinuez ceva. Lasă, n-are rost să îi stârnesc amintiri neplăcute. O păstrez eu. O las pe-aici, la vedere, poate îi sare cuiva în ochi şi, dacă îi place, atunci e mai simplu. Imediat sar şi îi zic"ia-o tu!" Şi scap de ea.

Acum e în China, Luiza, lucrează cu copiii. Aşa a scăpat de el, dacă nu pleca, ea mi-a zis,nu zic eu, nu mai scăpa de el. Pentru că îl ierta de fiecare dată şi se tot întoarcea la el…doar ca să o ia de la început. Nu-nţeleg femeile astea, pe cuvânt. Vladimir nu e un du-te vino, el aici e mereu. Şi nici pe variantă nu m-a dat jos. Nu se compară, oricât ar zice ea că e aceeaşi mâncare de peşte.Peste toate, Vladimir îmi vrea binele.

Nu ştiu, pe cuvânt dacă mai înţeleg ceva. Nu mai înţeleg nimic. Poate ar trebui să plec în chiloţi, cu picioarele goale, să se vadă cum îmi tremură gladiolele. De spaimă, că doar nu de la frig!

Iar exagerez.

Pe heblu, textul poate să apară ca proiecţie

*Consecințe posibile asupra victimei unui abuz psihologic**:** nelinişte, deprimare sau neputință, construirea unui sentiment de iubire pentru agresor, încrederea ca aceasta se va schimba, neagarea realității. Credinţa că merită să fie abuzată.*

(*bombăne*, *în timp ce scotoceşte în valiza, mai mult pentru sine*)

Vorba lu' Vladimir, "Ţi se pare ție", „ești nebună, crezi prostii, ai vedenii", „ba nu am făcut asta, interpretezi tu, vorbești aiurea, aberezi, hai, du-te de-aici, marş"!

Nu mai am încredere în propriile senzații și raționamente. Trebuie să merg la psiholog, da, să mă lămurească el, dar durează, şi lui Vladimir nu-i place treaba asta, să povestim altora ce trăim noi. E destul dacă îl am pe el. Dar..el nu are răbdare să asculte. Ce naiba să asculte?

Hai, gata! N-am nevoie de o părere din exteriorul casei, lucrurile sunt clare. *Mi s-a părut mie ,el are dreptate*, nu m-a lovit, doar treceam prin cadru… a fost vina mea, eu l-am provocat. De-asta alte femei o duc bine, pentru că nu comenteaza atât, nu provoacă. Trebuie doar să fiu mai docilă.

Şi să îmi găsesc ceva potrivit cu care să mă îmbrac la eveniment. Doamne, cât de târziu e. Şi eu mă învârt pe aici ca o găină fără cap!

Lumina scade, rămâne doar un spot slab. Ninge iar. Se aude un ticait puternic de ceas.Apare bunicul.

Ceasul ăsta, ce e cu ceasul ăsta, are numai limbi, dar n-are markeri pentru ore. Nu pot să ştiu când s-a întâmplat treaba asta, n-am fost atentă. Limbile astea se învârt în gol, repede, fără o rutină. Poate fi orice oră, iar într-o secundă poate fi cu trei ore mai târziu. Parcă…toate au luat-o razna aici. Iar s-a întunecat. Imediat o sa fie, iar, lumină.

Ce repede trece timpul pe pământ! N-o zic eu, a zis-o Sartre mai înainte. Dar are dreptate.

Sunt de acord cu el. Orice am face, suntem pe grabă.

Lumina creşte. Se continua acţiunea anterioara, se reia starea de agitaţie, graba.

Trebuie să fiu mereu pe fază. Ştiţi ce zic? Să mă îngrijesc, să arăt perfect, dar fără să exagerez, ca să nu îl enervez. Să fiu amabilă, drăguţă, feminină,dar nu pisicoasă. Să fiu cu măsură, mereu. Să fiu promptă, să îmi aleg cu grijă cuvintele, să nu cumva să stârnesc ceva nervozitate. Altfel..el e calm, dar nu trebuie să îl provoc. Dacă devine nervos e vina mea. Trebuie să fiu şi puţin mai atentă la cum mă comport. De mine depinde ca lucrurile să meargă bine. Dar…parcă mă pun contra mereu. Zici că sunt inconştientă.

Poate că o pereche de blugi şi un tricou simplu…ar fi o ţinută bună, fără să mă mai formalizez atât. Până la urmă, e un eveniment ca oricare altul, vine şi trece, lumea vorbeşte un timp – şi uită repede. Ce atâtea complicaţii? Aş putea să probez blugii ăştia, sunt mai vechi, dar îmi vin bine, cel mai bine, aş zice. Îhm…da.

Ah, şi să nu uit, oricum aş fi, nu trebuie să pun întrebări. Dacă încep să pun întrebări sau să stârnesc dezbateri, tot vina mea e. Prea discutăm despre ce e între noi, în loc să lăsăm să decurgă lucrurile, cum e firesc.

Da, hai că-mi vin bine, o să rămân aşa. Cu un machiaj bun…pot să-i dau o notă mai..de eveniment. Fără să mă mai complic cu rochii, că şi-aşa nu mă reprezintă.

Da. Şi dacă tot scormon rahatul atât, e normal să fie aşa. Plec. Îmi strâng doar câte ceva, restul dau. Şi plec. E singura cale. Şi mi-am ales o destinaţie în care nu-s 4 anotimpuri. În care nu îmi trebuie multe haine, sunt suficiente cele subţiri. O s-o iau de la capăt. Într-o variantă mai bună a mea. Ca un Phoenix care se ridică din propria cenuşă.

Lumina scade. Pe fundal: Satie- Gnosienne no 6. Gabi începe să sorteze lucruri, scoate multe dintre hainele din geamantan şi le lasă pe jos, pe altele le pune în pungi, separat,păstrează câteva în geamantan. Închide geamantanul.

Off, trebuia să ridic coletul ăla, poate-mi venea bine sarafanul din denim. Alţi bani, altă distracţie…Psihologul a zis că sunt în faza de negare, că sunt conştientă de ce mi se întâmplă, dar că refuz să primesc adevărul. De frică.

Dar mie nu mi-e frică, îmi lipseşte doar încrederea…da, şi asta a zis tot psihologul. Şi că mintea mi-e parţial scindata. Eu am râs, el m-a fixat cu privirea şi mi-a spus că nu e nimic amuzant. Că se referă la o tulburare a echilibrului emoţiilor şi gândirii. E vorba de halucinaţii, delir, comportament şi gândire dezorganizată. Iar îmi vine să râd, mi se pare aberant. Îţi iau o căruţă de bani pentru 50 de minute de şedinţă, în care stau într-un fotoliu, ca în filme, iar tu trăncăni a prost, ca la final să te eticheteze. Băieţi deştepţi, au ştiut cum să se îmbogăţească uşor.

El atât vede, dar dincolo de asta …ce vede? Vede el că eu nu ştiu să fiu fără Vladimir? Cu cât mă îndepărtează mai mult, cu atât mai aproape de el vreau să fiu. Cu cât mă lasă mai liberă, cu atât mai controlată vreau să fiu. Altfel..nu aş şti ce să fac, cum să trăiesc. Ce fază de negare, mai mare adevăr nu există.

Da..tocmai de-asta trebuie să plec. Repede, până să se întoarcă acasă. Dacă e el de faţă, nu mai pot să plec. Trebuie să plec în absenţa lui, altfel o să rămân. Mă luminez numai când îl văd. Îmi dau seama cât de legaţi suntem şi nu mai pot să trag uşa după mine.

Textul apare, din nou, ca proiecţie

- *Sindromul Stockholm nu este încă recunoscut ca făcând parte din spectrul tulburărilor mintale.*

Trebuie să pleeeeeec draculuuuuuuuui de aiiiiiici! Repedeeeeeeee!Să mă duuuc în…

Să plec. Undeva.

Dacă nu plec, cum zice psihologul, o să mă pierd pe mine. Eu cred că mă pierd dacă plec. Mă pierd până la colţul străzii. Doamne, mi-e aşa de frică…dar dacă arăt că mi-e frică…o să-l scot din sărite. Trebuie să-mi înving frica. Nu ştiu ce să fac, chiar nu ştiu.

(*se încalţă cu o pereche de şosete şi o pereche de bascheţi. În timp ce îşi leagă şireturile vorbeşte , mai mult pentru sine,ca o bombăneală)*

Lasă, că plec. Plec pentru că aşa a zis psihologul ăla, ştie el ceva, n-a învăţat atâţia ani degeaba. Trebuie să mai ascult şi de alţii. Păi..da. Trebuie să fiu ascultătoare. Da, îmi iau valiza asta şi plec. Plec la Paris, mereu mi-am dorit să locuiesc acolo, dar după ce am văzut Suedia…am zis că acolo vreau să mă mut. *În Stockholm.* Acum e momentul să o fac. Doar că nu-mi place frigul, vreau undeva unde să nu fie decât un anotimp. Cred că plec în Miami, Florida. Acolo, pe unde e Everglades, tot pe Discovery am văzut că acolo sunt aruncate cadavrele, după crime, ca să nu fie prinşi niciodată făptaşii. Am văzut asta la"Crime perfecte".

Ceva… tot o să fac şi eu *perfect*, odată şi-odată.

Gata, plec.

Îşi ia valiza şi se îndreaptă către ieşire. Ezită puţin în faţa uşii. Se uită înapoi. Iese pe uşă. Câteva secunde de linişte. Reintră. În glasul ei se vor simţi disperare şi blocaj.

Nu, nu pooot, afurisită de viaţă, nu pot să plec. Unde să mă duc? Sunt nerecunoscătoare …Vladimir mi-a oferit atâtea lucruri bune. Până la urmă…e vina mea. Dacă aş învăţa să mă port mai bine, ar fi diferit. La alţii… de ce e bine? Pentru că învaţă să se comporte.

Din nou, textul poate să apară ca proiecţie

>>Victima abuzului psihologic are credinţa că merită să fie abuzată.<<

Se dezbracă - din nou

Vacă! Vacă! Vacă! Vacă! Creier de bibilică, nu eşti capabilă de nimic. Are şi el dreptate când spune că sunt o incapabilă, că nimic nu fac bine! Că am un job de rahat.

Ce job e ăla…? Dacă eram mai isteaţă, cine ştie, poate lucram, ca amanta, la un spital…asistentă. Dar nu…nu sunt.

Doamne fereşte, dar eu sunt o persoană inteligentă, numai că el nu mă vrea aşa. Doar la call center mă lasă să lucrez, pentru că sunt numai studente neexperimentate şi nu am cu cine să dezbat problema. Să nu mă convingă că e ceva în neregulă. Dar eu ştiu că e ceva în neregulă. Totul e în neregulă. Nu mai înţeleg ce e cu mine şi care e adevărul. Cred că asta e, asta pe care-l simt acum.

Teroarea asta, că am uşa deschisă şi nu pot să ies pe ea. Că, mai abitir o încui când el îmi spune că e *deschisă,* când psihologul mă convinge să apăs clanţa. Pentru că mi-e frică de viaţă de dincolo de uşă…

Îşi trage valiza mai aproape de cameră de filmat, se aşază şi vorbeşte

Unde poţi să te duci…atunci când nu poţi nici să rămâi, nici să pleci?

Te duci să te naşti… din nou? Să am eu, acum, 18 ani, măcar, din nou, păi..câte nu aş face diferit?

Aş învăţa cum să iubesc. Atât aş face diferit.

Azi e decembrie. Decembrie..cât? Nu mai ştiu, am pierdut firul. Dar mai e până la Crăciun. E timp pentru toate, nu mai e nicio grabă. Nu mă mai simt presată de timp.

Habar n-am ce vreau să spun. Mă numesc Gabriela, mi se spune Gabi, am 27 de ani şi ăsta e un moment de luciditate, unul dintre foarte puţinele momente în care realizez că trebuie să profit de fiecare minut, ca să vorbesc, pentru că următorul minut îmi schimbă credinţele…şi adevărul…şi realitatea.

Mă gândesc la mine mergând pe străduţele înguste din Italia. Se aude un pian, dar nu se vede. Nu se văd nici oamenii, doar se aud, ici-colo, la câte un colţ de stradă, în câte o piaţetă. Eu mă plimb – liniştită şi liberă. Zâmbitoare. Mă bucur de mintea asta a mea…care se scindează încetişor, pentru că îmi oferă momentele astea de bucurie pură…universul ăsta fericit. Când o lume mă oboseşte, o altă îmi oferă ce îmi doresc…sunt doi în unu. Sunt ca o cacao cu lapte. Orice ar zice psihologul ăla al meu…eu privesc asta ca pe un privilegiu.

Lumina se schimbă, devine difuză, începe să ningă, Gabi priveşte în sus, cu palmele deschise în aceeaşi direcţie. Roşeşte pe un ton senin, ca şi cum ar vorbi despre ceva frumos, pozitiv, care îi aduce bucurie, e zâmbitoare, împăcată cu ceea ce spune;

Ce frumos e! O mai ninge mult? Că n-am haine bune pentru eveniment …şi ce frig se lasă. Dar.. de plecat..tot plec. Că n-am unde să mă duc, când nu ai unde să te mai duci..pleci...

Să mă bârfească până le-o veni rău, că-s urâtă, grasă, blondă şi proastă, că-s îmbrăcată urât şi ieftin. Că lucrez la call center. Că, vai, ce băiat bun era Vladimir..şi eu, cum l-am răsplătit? Plecând? Da, să vorbească, veni-le-ar rău!

Lumina creşte din nou

Mai înregistrează asta? Bun, aşa, bun.

Dragă Vladimir, mă asculţi? Da, cred că acum mă asculţi. Cred că acum vrei să vorbim, cred că eşti chiar curios să afli ce am de spus. Nu mai eşti obosit, nu mai eşti nervos. Doamne, ce bine e! Nu poţi să ştii! Ce bine e să poţi să vorbeşti, să spui

tot ce ai de spus şi să fii ascultat. Să nu ţi se trântească uşile în nas, să nu te înjure nimeni. Aproape că-mi vine să râd şi să plâng, în acelaşi timp, câtă bucurie simt.

Doamne, Vladimir, ştii câte am adunat şi n-am avut cum să ţi le spun? Ştii cât timp s-a strâns, câte zile şi nopţi în care am încercat să îţi spun câte ceva, dar n-ai vrut să asculţi? Erai prea obosit, prea sătul de emoţiile mele, de atâtea discuţii repetitive.Dacă le-ai fi ascultat, măcar o dată, rămâneau..o dată. Eu..aşa…am tot încercat. Şi mi-ai tot închis uşa în nas, ai tot dat cu pumnii în pereţi,ai tot urlat, apropos, ne-au auzit toţi vecinii, în sărăcia asta de bloc în care stai tu…pereţii sunt ca foaia de hârtie. Fă ceva cu banii pe care îi câştigi, mută-te într-un loc mai de Doamne ajută.

Ah, cât curaj am prins, uite!

Parcă nu-s eu. Ce bine e, mă simt aşa de uşoară. Am adunat multe, multă vreme. Mi-ai spus că n-ai chef să auzi nimic din ce mă priveşte, să nu te încarc pe tine cu nimicurile mele, să mă descurc cum pot, să ne rezumăm la lucrurile bune, să nu mai scormon rahatul. Nu l-am mai scormonit, dar l-am adunat - şi acum simt ca o să le asculţi, aşa simt eu, că n-o să-ţi iei ochii de pe înregistrarea asta. Şi ştii ce-mi place cel mai mult?

Ştii?

Îmi place că n-ai drept la replică. N-ai. Vorbesc doar eu! Orice ai spune, pierzi înregistrarea, poţi să înjuri printre ce spun eu, dar o să te umpli tot tu de nervi, că eu nu te mai aud. Şi o să trebuiască să dai înapoi, ca să asculţi, iar şi iar.

Te-am iubit. Nu te mai iubesc. Sunt doar dependentă de atenţia şi complimentele tale, tocmai pentru că nu le-am avut niciodată. Cred că nu puteam să suport ca nu merit mai mult din partea ta. Am stat..am stat ca să văd schimbarea.

Acum …am înţeles că schimbarea nu există. Psihologul ăla, pe care l-am plătit din banii de la call center, avea dreptate. Ştia el ce zice, umplu goluri, asta nu e iubire. Sunt dependentă de injuriile tale. Sunt atât de speriată…încât nu mai ştiu să trăiesc altfel. M-am obişnuit cu răul, fără el nu ştiu cum ar fi. Aşa cum m-am obişnuit cu friptura de pui, nu pot să spun că mi-e pofta de midii..dacă n-am mâncat niciodată. Eu ştiu doar de pieptul de pui.Chiar daca e ars.

Nu te iubesc,nţ,nţ,nţ .Sunt dependentă de atenţia ta, chiar şi în felul în care mi-o oferi. Decât să mă ignori, mai bine mă înjuri. Dar acum nu mă mai înjuri,acum te înjur eu pe tine.

(cu voce stinsă)

Du-te…

Lasă, nu despre asta e vorba.

Nu-mi mai e frică, nu-mi mai bate inima să-mi sară din piept, de fiecare dată când vreau să deschid gura şi să spun ceva, nu mai simt nevoia să înjur. Vladimir, mintea mea te-a scindat şi pe tine. Trăieşti doar în lumea ta, în a mea eşti mort. Împuşcat cu un pistol cumpărat de la colţul străzii, în patul amantei, aia frumoasă şi slabă, care arata mereu că scoasă din cutie. Ce? Crezi că nu ştiu de ea? Ştiu, normal că ştiu.

Eu sunt grasă, blondă şi proastă, am un job de tot râsul, cine să mă vrea? Să zic mersi că stai tu cu mine, că m-ai scos din rahat. Aşa-i?

Eşti mort,mort şi înfăşurat într-un cearşaf de hotel. Te-am împuşcat - îmbrăcată în costumul ăla de clown.

Vrei să spui şi tu ceva? Nu. Acum vorbesc eu. Tu …taci! Consideră înregistrarea asta…ca pe uşă trântită în bot, fix atunci când vrei să spui ceva important, ceva ce te doare. Sunt obosită, nu te pot asculta. Da..sunt foarte obosită…mi-am consumat toate resursele încercând să mă adaptez, să înţeleg, să plec…n-am reuşit nimic.

Toate variantele astea sunt foarte dificile pentru mine. Tot nu-mi vine să cred cât de greu mi-e să plec – chiar şi acum. Că mi-e dor de tine intrând pe uşă. Că aş mai sta să te văd… măcar azi. Dar nu mai pot, e târziu şi azi va însemna şi mâine..şi poimâine. Iar într-o zi…nu o să mai rămână nimic din mine. De-asta trebuie să plec acum. Pentru că…nu reuşesc să plec. Dar nici să mai rămân nu reuşesc. E greu, tare greu, şi tu nu ştii ce spun.

Moment de linişte

Tonul Gabrielei se schimbă

Vladimir…te iubesc! (*pauză, se mobilizează cu greu să rostească ce urmează*)

Crezi…crezi că poţi să mă iubeşti şi tu? Ar fi frumos, nu? Sper să nu te superi că insist cu asta, am mai vorbit despre iubire…ştiu, nu are legătură cu noi. Dar..ar fi frumos, nu? Iartă-mă dacă te-am enervat…

Stau aici…căutând hainele potrivite…dacă ne-am fi iubit, toate astea n-ar mai fi necesare, toată agitaţia, cu pierderea asta de timp, zbuciumul ăsta mă epuizează. Nu pot să plec, nu pot nici să mai rămân…nu pot să explic ce simt. E ceva foarte puternic şi foarte confuz. Mi-e groază de singurătate!

De acum. lumina începe să scadă treptat, abia sesizabil, până la finalul scenei.

Oare o să-ţi fie dor de mine? (*îşi acoperă faţa cu palmele)* S-au adunat atât de multe…încât nu mai pot să le spun. Nu mai ştiu cu ce să încep, sunt prea multe. Sunt atât de obosită să mai pot schimba lucruri..zi de zi…am obosit. Am dureri mari de picioare, rămân fără aer, ameţesc tot mai des, panica mă mănâncă până la os. Dacă mă lăsai o lună în Siberia, dezbrăcată, să deger, nu aveam aşa dureri în corp.

Tăcerea doare. Nici acum nu pot să-ţi spun tot ce simt. Vladimir, nu ştiu să fiu mai bună de-atât, de ce mă lupt mai mult, de-asta simt că nu sunt nici măcar la jumătatea drumului. O să plec. Pentru că nu mai ştiu cum să trăiesc aici. Până şi să-mi aleg hainele a devenit o problemă serioasă.

Ia uite, iar ninge. Ba începe, ba se opreşte. E frumos, dar e din ce în ce mai frig. Mie nu-mi place frigul.
Mi-ar prinde bine o pereche de şosete groase.

Scoate din geamantan o pereche de şosete flauşate, o căciulă, un fular gros şi un pulover lung. Se îmbrăca. Arată nefiresc, picioarele îi sunt goale, nu poartă pantaloni.

Sunt bine. Acum…sunt bine. Ce repede se întunecă, nu apuci să tragi o bluză pe tine, că s-a şi întunecat. Uite ce simplu, ce repede mi-am găsit nişte haine, habar n-am de ce mi-a luat atât să decid un lucru aşa simplu. Câtă nelinişte nejustificată. S-a rezolvat într-un minut. Arăt bine? Doar întreb. Nu mai are prea mare importanţă. Important e să te simţi bine cu tine.

Lumina scade şi mai mult

Mă dor oasele – de la frig, cred. S-au răcit pereţii, nu sunt încălziţi…şi miroase a var proaspăt şi a lumânări topite.

Începe să vorbească în şoaptă timbrată

Şi e atâta linişte…încât mă simt jenată să vorbesc tare. Îmi vine natural să vorbesc şoptit, dar sper să fiu auzită, oricum. Mă înnebuneşte muzica asta de violoncel…e aproape îngereasca. Aş da-o mai tare, dacă aş putea. Nu mai am timp de discuţii. Eu aşa plec. Dacă o să ţi se pară că m-am îmbrăcat prost pentru un astfel de eveniment, nu ştiu, decide tu ce e mai bine pentru mine, aşa cum ai făcut întotdeauna, alege-mi tu alte haine. Adevărul e ca pe astea mi-au picat ochii prima oară. Mi se par vesele şi călduroase. Comode.Cred că e o ţinută curajoasă. Curajul e important în toate deciziile noastre.

Mamă, tată, Vladimir, mă mut la Stockholm. Pentru *un trai mai bun*. Să nu vă faceţi griji dacă nu vă sun. Sunt bine.

Opreşte înregistrarea, salvează filmarea, scoate o foaie de hârtie şi un pix, din geamantan, scrie un bilet şi îl lipeşte pe telefon/caseta cu înregistrarea (în funcţie de alegerea regizorală). Aşază caseta într-un mod vizibil pentru public. Pe bilet vom putea citi "Cu drag, Gabriela".

În scenă coboară un leagăn (din sfoară). Gabriela se urcă pe sfoară şi se împleteşte în ea. Leagănul urcă încet. În surdină - Cello concerto no 1 bach (poate fi banda, dar poate fi chiar bunicul - care cântă la violoncel)

Mi-a apărut într-un vis…sfoara asta. Eram pe o plajă şi trebuia să urc pe ea. Sus era gara, în gară era trenul. Aveam loc lângă bunicul. Şuiera şi mă temeam că nu o să ajung la timp. Nu aveam destulă forţă în mâini, nu reuşeam să urc deloc, îmi alunecau mâinile, iar în jos era un hău. Aveam un sentiment de panică...de nedescris.

Acum…ia uite ce lin urcă, urcă singur, eu nu trebuie să mai fac nimic. Ce uşoară mă simt, aud tot mai bine violoncelul, toată greutatea mea dispare, toate durerile au dispărut, mă simt ca într-o vacanţă de vară, pe malul unui lac, scăldată în soare. Îmi pierd capul de la atâta bucurie- si îmi cresc aripi, parcă, mă transform în Victoria din Samothrace. Puternică şi atemporală, *memorabilă*. Nu-mi mai e frig, mi-e numai bine. Atât de bine...

Leagănul urcă încet, pe fundal auzim Cello concerto no 1 bach. În scena continuă să ningă într-o lumină blândă. Îl vedem pe bunicul stând, din nou, pe scaun. Lumina se stinge.

(Satie, Gnosienne no 4)